

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ελκοστών και πρώτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐνγυακόσα πέντε,
τὰ κουνοῦμε κ' ἐν κουνεμέναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μὲνο.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα κα' ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Δέκα τοῦ Δεκεμβρίου,
μυῖνος τὰ μάλα κρύου.

Ἐνγυακόσα καὶ δέκα κ' ἐνγὰ
καὶ Κουβέρνο μὲ χίλια στανιά.

Ὁ Ράλλης μὲ τὸν Βασιληᾶ
καὶ τῶν κορμάτων τὰ πουλᾶ.

Ἀπ' τὸ σπῆτι, Ράλλη, βγαίνεις,
τρέχουν πλήθη κεχηνότα...
ἴδες μας, Μῆτρο, ποῦ πηγαίνεις
μὲ ψηλὸ καὶ ρεδιγκότα.

Μ' ἓνα τέτοιο λούσο μαῦρο
γὰρ ποῦ τῶχεις, τσελεπή ;...
Τρέχω τὴν Κορῶνα νᾶβρω
νὰ τῆς πῶ καὶ νὰ μοῦ' πῃ.

Φίλοι σφίγγουνε τὸ χέρι
τοῦ πεσμένου Στρατηλάτη...
βάρσ' πίσω, καροτσέρη,
κ' ἴσα' μπρὸς γὰρ τὸ Παλάτι.

Φίλοι καὶ καθίζει δίπλα' στὴν Κορῶνα τὴν χρυσή
καὶ τὰ λέγαν κ' οἱ ὁδοὶ τῶν ὥρα μία καὶ μισή.
Ἀμα ἰάπαν κατεβαίνει
βιαιοδικὸς τὰ σκαλοπάτια,
στὴν καρότσα ξαναμπαίνει
κ' ὅλοι τὸν κυτιοῦν' στὰ μάτια.

Τρέχουν τοῦτοι, τρέχουν κ' ἄλλοι,
τρέχει κάθε χασομέρης...
ἴδες μας τὰ μαντάτα, Ράλλη,
καὶ τὸν πόνο μας τὸν ξέρεις.

Ἀπὸ τὸ Παλάτι φθάνω,
μὰ σταθῆτε ν' ἀνασάνω,
μὰ σιγμὴ νὰ βγάλω πρῶτα
τὴν ψηλὴ καπελαδοῦρα
καὶ τὴν μαύρη ρεδιγκότα
καὶ τὴν ἄλλη τὴν σαβοῦρα,
κ' ἔπειτα νὰ σᾶς τὰ πῶ, φίλοι μου παντοτεινοί,
μὲ τὸ σῆμα καὶ τὸ νί.

Αὐτὰ ποῦ μοῦπε μὲ καρδιά
ἢ προσφιλὴς Κορῶνα
δὲν ἴπτε σ' ἄλλους, βρε παιδιᾶ,
καὶ νῦν καὶ στὸν αἰῶνα.

Μ' ἐκεῖνα ποῦπε σήμερ' στὸν Μῆτρο ὁ Κορωνάτος
ὅσοι δὲν εἶναι κόμμα μας θὰ πᾶνε κατὰ κράτος
Μ' ἐκεῖνα ποῦπε σήμερ' στὸν Μῆτρο σὰς ὁ Θεὸς
τοσπάνης περιζήτητος ἐγὼ θὰ μείνω μόνος.

Μοῦπε πῶς εἶδε πατερά, μαδέρια καὶ μαδρόνια,
μοῦπε πῶς εἶναι Βασιληᾶς σαράντα τρία χρόνια,
μοῦπε πῶς' στὸ Ρωμαῖκο περνᾷ χαριτωμένα,
μὰ Σύμβουλο τοῦ Σιέμματος δὲν εἶδε σὰν κ' ἐμένα.

Εἶδε τὸ κράτος τὸ γοργό
νὰ τὸ προκόφουν κ' ἄλλοι,
ἀλλὰ ποτε Πρωθυπουργό
δὲν εἶδε σὰν τὸν Ράλλη.

Μοῦπε πῶς πᾶν τὰ πράγματα μόνο μ' ἐμένα περίμα
καὶ πῶς καλὰ θὰ πῆγαιναν ἂν εἶχαμε καὶ χοῦμα.
Μοῦπε πῶς τὰ κατάφερα καὶ μέσα κ' ἔξω τέλεια
καὶ σὲ λιγάκι, βρὲ παιδιά, θὰ δοῦμε τὴν ὠφέλεια.

Ἐνθὲν σ' ὅλα σύμφωνος μ' ἐμὲ, τὸν πρῶτο φίλο,
κ' ἔνα μονάχα μοῦκανε παρόπονο γλυκὴ
πῶς ἔπρεπε πρὸς τὸ παρὸν νὰ ξαναπαγγεῖλω
κ' ἄλλα τουφέκια Μάνλιχερ κ' ἀντιτορπιλικά.

Ἐγὼ τοῦπα : φθάνουν, Ρήγα,
μὰ τὸ Στέμμα τὰ βρὲ λιγά,
κ' ἐγὼ τότε τοῦ ξανάπα καὶ μὲ γινώσι κ' ἐμπειρία
πῶς ἂν γίνουν σὰν καινούρια τὰ θωρακωτὰ τὰ τρία,
κ' ἐν' ἀκόμη δυνατὸ
νὰ γενῇ θωρακωτὸ,
τότε κάθε γείτονός μας κ' ἄλλοφύλου ταπεινοῦ
θὰ τοῦ κάνωμε χαλάστρα,
τότε πὰ νὰ συχωρεῖτε τὸ γνωστὸ Καραμπουρνέου
καὶ τῆς Πρέβεζας τὰ κάστρα.

Ἀρχισε νὰ μὲ συγκαίρη
δι' ἐλαίων ἀφειδῶν
καὶ σ' αὐτὰ μάτια μὲ κ' ντυτοῦσε.

Μοῦ ξανάσφιξε τὸ χέρι
κ' ἔνα τέταρτο σχεδὸν
σ' αὐτὸ δικό του τὸ κρατοῦσε.

Τὶ λατρεία τῆς Κορώνας, κ' ἦταν ὅλη ν' ἀπορήση
μόλις ἔμαθε τὴν τοῦμπα, μόλις ἔμαθε τὴν κοίσι.
Μὲ τὰς τόσας διαχύσεις, μὲ τὰ λόγια τῆς αὐτῆς
ἔβαλα σ' ὅταν νοῦ μου πάλι τοὺς γνωστοὺς δεκαφτά.

Καὶ τὴν ἄδειαν τοῦ Θρόνου παρ' ὀλίγον νὰ ζήτησω
σ' ὅταν ἐξώση τὸν μεγάλο
τῆς Κορώνας νὰ προβάλω,
κ' ἂν ἐκεῖ τοὺς Ἐφιάλτας νὰ τοὺς ἀναθεματίσω.

Ἐμπρὸς, βαρεῖτε τὰ βιολιά,
βαρεῖτε τὰ σαντούρια,
καὶ πράγματι ἂν τὸν Βασιλῆα
θ' ἀκούσετε καινούρια.

Μοῦπε πῶς θέλωμε Στρατοὺς,
πῶς σήμερον χωρὶς αὐτοὺς
φίλος δὲν βρίσκεται κανεὶς
καὶ τὸν καιρὸ μας χάνομε,
καὶ μόνο μὲ τοὺς συγγενεῖς
πῶς τίποτα δὲν κάνομε.

Ναὶ μὲν ὠφέλιμοι κ' αὐτοί,
ὠφέλιμοι κ' ἐκεῖνοι,
μὰ τί σὰς λένε κ' οἱ Στρατοί;
καθένας ἄς τὸ κρίνῃ.

Ἐγὼμαι τώρα τὸ χρυσὸ
τῆς λαρευτῆς Κορώνας,

ποῦχω καμάρι περισσὸ
καὶ λαύρα γιὰ Στρατῶνας.

Ἐγὼμ' ἐκεῖνο τὸ παιδί,
ποῦ τὴν Κορῶνα κελαιδεῖ.
Ἐγὼμ' ἐκεῖνος, βρὲ παιδιά, ποῦ μέρα μεσημέρι
ὁ Κορωνάτος μοῦσφιξε μὲς σ' ὅταν σταθμὸ τὸ χέρι,
κ' ἐλούφαξαν οἱ Κόντηδες, κ' εἶπαν αὐτοὶ κ' ἐκεῖνο
πῶς τέτοιο σφίξιμο χερσιῶν δὲν ἔχει ξαναγίνει.

Ἐγὼμ' ἐκεῖνος ὁ πολὺς,
ὁ τέως σανιδοφίλης,
ποῦχω κατὰχρυσά μαλλιά,
πολλοὺς κουμπάρους καὶ σκυλιά.

Ἐπῆγα καὶ σ' τὴν ἐκθεσι, ποῦ γίνηκε σ' ὅταν Βῶλο,
καὶ γιὰ τοὺς φίλους ἔβγαλα κ' ἀπὸ τὴν μνῆρα ἔγγω,
ἐγὼμαι Γάργα καὶ Βουλκὰν κ' ἀντιτορπιλλοβόλο,
ποῦ καὶ τὰ χέρια μου τὰ δαδ' πρέπει κανεὶς νὰ σφίγγῃ.

Ἐγὼμ' ἐκεῖνος, ποῦ Στρατοὶ θὰ μὲ δοξάσουν λαῶροι,
ἐγὼμαι, ποῦ μ' ἐροῦσαν δεκαφτά κοινάκια,
ὁποῦ τὸ Στέμμα σὰν κ' ἐμὲ Προϊντοπουρὸ δὲν θάλλῃ
κ' ἂν δαδ' φοραῖς περάσουνε σαράντα τρία χρόνια.

Ἐγὼμ' ἐκεῖνος, ποῦ γινα τοσπάνης μ' εὐκολία,
ἐγὼμαι, ποῦ σιγρίζομαι σ' ὅταν Θρόνον τὴν φίλα,
ἐγὼμαι τῆς εὐνοίας του τῆς ὑψηλῆς ὁσφράδιον,
ἀστήρ, ἀδάμας, ράδιον.

Ἐγὼμαι Στόλος καὶ Στρατός, ποῦ κάθε νοῦς σαλεύει,
κ' ὁ Κόντης γιὰ τὴν εὐνοία τοῦ Θρόνου μὲ ζήλευει,
κ' ἀπὸ τῆς ζήλειαις ἔσκασαν τὰ ἔξανα τὰ κοπάδια
σὰν ἔμαθαν τοῦ Βασιλῆα τὰ λόγια καὶ τὰ χάδια.

Ἐγὼμ' ἐκεῖνος, ποῦ πολλὰ τὸ Στέμμα ξαναμίλησε,
μόνο ποῦ δὲν μ' ἐφίλησε.
Ἐγὼμ' ἐκεῖνος, βρὲ παιδιά,
ποῦ παίζω καὶ τὴν μπάνισκα,
καὶ ρίχνω μὲ τοῖς ποδιὰ
καμπὸς ἀγριοκάτσικα.

Θαρεῖτε, φίλοι μου καλοί,
γιὰ σὰς κ' ἡ μέλλονσα Βουλὴ,
τοῦ Θρόνου τὸ χαμόγελο, τῆς θρόνωνος τὸ χεῖμα,
κ' ἐμεῖς, παιδιά, θὰ γίνωμε τοῦ μέλλοντος τὸ κόμμα.

Ὁ Ράλλης τέτοια τοὺς μιλεῖ
κ' ὅλος ἐφεγοβόλει,
κ' ἔχασκαν φίλοι του πολλοὶ
καὶ τὸν ὠτοῦσαν ὅλοι.

Ραλλάκι μας, τὸ χέρι σου τὸ πολυκαϊδεμένο,
γιατ' εἶναι σὰν πρησμένο;
μὴ πονθενὰ τὸ κτύπησες; μὴ πονθενὰ τὸ μάγκωσες;
μὴ σ' ἔπιασαν τὰ νευρικά καὶ μόνος σου τὸ δάγκωσες;

Δὲν εἶναι μήτε μάγκωμα,
δὲν εἶναι μήτε δάγκωμα

τῆς χέρας μου τὸ πρήξιμο,
μόνο Κορῶνας σφίξιμο.

Τίποτα τοὺς φίλους μίλησε καὶ πάλι... τί χαρά των !...
καὶ τὸν κομματὶν τὰ πονηρὰ τίναξαν τὰ φτερά των
καὶ θάλασσαν κ' ἔλεγον τοῦ Ράλλη τὰ μηνύματα
ὁ Προϊντοπουρὸς κ' Ἀγορὰς καὶ προπατόρων μηνύματα.

Πρόσκλησις σ' ὅταν Παλάτι
τοῦ Κόντη τοῦ Κορφεζῆ.

Ὁ μὸσχε καὶ κανέλα,
ποῦναι μεγάλ' ἡ ὁρμή σου,
πάρε καρότσα κ' ἔλα
νὰ πῆς καὶ σὺ τὴν γνώμη σου.

Ἐκίνησε κ' ὁ λιγερός,
τῆς ἀρχοντιᾶς ἡ κρέμα,
κ' ὁ Κερκυραῖος θλιβερός
τέτοια μιλεῖ σ' ὅταν Στέμμα.

Κορῶνα μου, τί σοῦκανα κ' εἶπες σ' ὅταν Ράλλη τέτοια,
καὶ τώρα τὰ βιολιά βαρεῖ σ' αὐτὴν Βιλαέτια;
Πῶς εἶναι μ' ἐλθισιμόνητες, Κορῶνα γλυκιάτη,
κ' ἔπιασε τὸν ἀρχοντιᾶς γιὰ μένα τὸν Κορφεζῆ;

Γιατ' σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
ποθεῖς τὸν χρυσομίλλη;

σ' ὅταν βρῶσι ποῦναι νερό
τώρα τὸ πίνουν ἄλλοι.

Τὸν Κόντη τὸν ἐξέλασαν τὸν ἀξιομακάριστο...
δὲν εἶμ' ἐκεῖνος τάχατε, τοῦ μ' ἔλεγεσ ἐν χόρσο;
δὲν ἦμουν Σύμβουλος κ' ἐγὼ μὲ ζήλο κ' ἐπιμέλεια;
δὲν εἶμ' ἐκεῖνος, κοῦμινά μ' ἔδρα σ' ὅταν Δεκέλεια;

Μὴ τάχατε σὰν ἔκανες, λούτρη τὸ καλοκαῖρι
καὶ πάλι σὰν ἐγύριζες σ' ὅταν κρύος τὸν χειμῶνα,
δὲν ἔπιασες σφικτὰ σφικτὰ καὶ τὸ δικό μου χέρι
κ' ἐμπρὸς εἰς διανὸς φανερὰ μ' ἐχάιδενες, Κορῶνα;
Μὴ καὶ μ' ἐπένετάνε δὲν πέραςες ἐν χάρις;
μὴ δίπλωμα Προϊντοπουρὸς κ' ἐγὼ δὲν πῆρα μ' ἀρίστη;

Μήπως κ' ἐμὲ δὲν γλῶσσαν μ' ἐκεῖνα σου τὰ χεῖλη;
μήπως ὁ Ράλλης μοναχὰ μ' ὁρρεῖ νὰ παραγγεῖλῃ
νέα τουφέκια Μάνλιχερ κ' ἀντιτορπιλικά;
μόνος ἐκεῖνος σχέδια κρατεῖ πολεμικά;

Μὴ τάχατε δὲν εἰμπορὸς κ' ἐγὼ νὰ παραγγεῖλω;
κ' ὁ Ράλλης ἂν ζήτῃ Στρατὸ μήπως ἐγὼ δὲν θέλω;
μὴ δὲν μπορῶ γιὰ Μάνλιχερ κ' ἀντιτορπιλλοβόλα
ν' ἀφήσω τὸ Ρωμῆο μὲ τούτῃα μενεξέσβλα;
Μὴ κ' ὁ Σιμόπουλος Στρατὸ δὲν θέλει, Βασιλῆα;
μήπως γι' αὐτὸν δὲν ἔβαλε φόρους καὶ σ' αὐτὸ σκυλιά;

Μοῦ κάκιστος, Κορώνα μου, χρυσή μου περιστέρα,
γιατί τὸν σκοῦφο φόρεσα τὸν κόκκινο μὲν μέρα,
κί' εἶπα γὰρ τὰ Συντάγματα πῶς ἔγιναν πλακάκια
καὶ πῶς δὲν ἔκαμες καλὰ γὰρ φέρεται τὸν Σακάκια.

Ἄλλ' ὅμως κί' ἂν τὸν φόρεσα κί' ἔγινε Μαζαρέλος
ὁ σκοῦφος μου δὲν εἴςευρα πῶς θάχῃ τέτοιο τέλος,
κί' ἀφοῦ τὸν Κόντε λησμονεῖς γὰρ τὸν ρεπουμπλικάνο
γί' αὐτὸ κί' ἐγὼ δὲν δέχομαι Κυβέρνησι γὰρ κάνω.

Ἔτσι μίλλος κί' ἐκείνος, ποῦ τοῦ κλέψαν τῆς ἀγάπης,
καὶ σὺ σπῆτι τον γυρίζει κουρασμένος ἀπὸ κόπο,
καὶ τοῦ φώναξαν οἱ φίλοι: σιταράτῃ, Κόντε, ἰάπερ,
ὅμως πρέπει γὰρ φυλάξῃς καὶ τὴν πισινὴν με τρόπο.

Ὁ πολὺς θυμός, Κορφιάτη, σκέψου πῶς δὲν μᾶς συμφέρει,
κύτταξε τοὺς φίλους γύρω πῶς σοῦ κάνουνε καρτέρι,
ψύλλους σιτάρια δὲν πρέπει γὰρ πολυγροεύει,
κί' ἂν ὁ Μήτσος ἔχει γίνει
τῆς Κορώνας τὸ πιπίνι,
δοιοὺ γὰρ κουρεύεται.

Τὴν διάλωσι φοβήσου μὴ τὴν δώσουν σὺν Σακάκια
καὶ σὺ μείνῃς μὲ τὴν κάκια.

Ὁ πατριώτης Φασουλῆς στοὺς δύο πρώτους τῆς Βουλῆς.

Τρέξετε πάλιν, ἀρχηγοὶ κομμάτων, στοὺς λειμῶνας...
ἐφημερίδων ψέμματα τὰ λόγια τῆς Κορώνας.
Τοῦ Μήτσου τὰ καυχήματα, τοῦ Μήτσου τὰ παινέματα
λένε πῶς βγήκαν ψέμματα.

Δὲν ἔπρεπε, Κορφιάτη μου, γί' αὐτὰ γὰρ κινιόσης
καὶ γὰρ ζηλέψῃς ἄδικα καὶ γὰρ μᾶς συγκινήσης.
Σὺ, ποῦ σὰν πέριδικα πατεῖς
κί' εἶσαι χαρίτων χάρις,
δὲν ἔπρεπε τοῖς μετρητοῖς
ἀμέσως γὰρ τὰ πόρης.

Δὲν ἔπρεπε, Κορφιάτη μου, γὰρ σοῦ κακοφανῇ
καὶ γὰρ μὴ θέλῃς Σύμβουλος γὰρ γίνῃς γὰρ ποιηῇ.
Κί' ἂν εἶπε κί' ἔναν ἔπαινο τὸ Στέμμα δὲν πειράζει,
καλὸ δὲν φέρει, Κόντε μου, τῆς ζήλειας τὸ μαράζι.

Κί' ἂν εἶπε κί' ἔναν ἔπαινο τὸ Στέμμα παραπάνω
γὰρ τὸν ρεπουμπλικάνο,
δὲν πρέπει πείσμα γὰρ βασιτῆς, μήτε γὰρ χολοσκάνης,
καὶ δέξου, σὲ παρακαλῶ, Κυβέρνησι γὰρ κάνῃς.

Κόντε, γί' αὐτὰ μὴν πιάνεσαι,
μὴ θλίβεσαι, μὴ χάνεσαι,
κί' ἂν καί' σὺ τὸν Μήτσο ὁ Βασιλεὺς εὐνοϊκὸς ἐφάνῃ,
καλὸς κί' αὐτὸς, καλὸς καὶ σὺ, κί' οἱ δὲ σὺ γὰρ σιταράτῃ.

Φύγε τῆς ζήλειας σὺ καὶ μὲ καὶ πόνε πόνων ἄφατε...
τοὺς δύο πρώτους τῆς Βουλῆς
ἴσα τοὺς ἔχει προσφιλεῖς
Αὐτὸς, ὅ τὸσα μέμλη, λαοὶ τ' ἐπιτετράφεται.

Κί' ἂν εἶπε σήμερα πολλὰ σὺ κατσαρὸ μαλλί
κί' ἐχόλιασαν πολλοί,
ἀλλ' ὅμως εἶναι πιθανὸν ὁ Κόντε μας ἀργότερα
γ' ἀκούσῃ περισσότερα.

Εἴθε κί' οἱ δὲ γὰρ γὰρ μέγετε τοῦ γένους μας σωτήρες
καὶ πάντα γὰρ σκιαζεσθε σὰν τηλαυγεῖς φωστήρες
ὑπὸ τὴν σκέπην τὴν σεπτὴν τοῦ Μεγαλειοτάτου,
καὶ γὰρ σὺς λέγῃ καὶ τοὺς δὲ τῶν ἰδούχων του καὶ χροῦα του.

Χαρήτε, Σκαρπινάκηδες καὶ οἱ Ρεπουμπλικάνοι,
ὁ Βασιλεὺς ζητεῖ Στρατό... ἰώπε καὶ θὰ τὸ κάνῃ.
Μήτσο, μὲ Γιάρογο καὶ Βουλκὰν καὶ Μάνλιχερ κυβέρνῃ,
σὺ Κόντε, σὲ παραγγελλοῦν κί' αὐτὸν τὸν Μήτσο πέρνῃ.

Ναὶ μὲν κί' οἱ δὲ σὺς θέλετε στρατεύματα καὶ σκάφη,
μὰ θέλουνε κί' οἱ Βουλευταὶ ρουσοφεί καὶ πιλάφι,
κί' διὰν φάτ δὲν δίνετε
σὺ λαίμαργο φουσατό,
τότε Στρατὸς δὲν γίνεται
κί' ἀντίο ντελ πασοάτο.

Κόντε, τὴν κάκια ξέχασε, θαρρῶ πολὺ πῶς κράτησε,
κί' ἀμέσως σὲ παρακαλῶ Κυβέρνησι οχημάτισε.
Κάνει κακὸ κάθε θυμός, ὅπου δὲν ξεθυμαίνει...
γὰρ κύτταξε τριγύρω σου τὴν στρογγύλα πῶς προσομένει.

Εἶπεν αὐτὰ, κί' ἐβόησε μ' ἀλαλαγμοὺς ἡ σιάνη
πῶς ὁ ζηλιάρης δέχεται Κυβέρνησι γὰρ κάνῃ.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐ! σὺ Δοῦβρο, μὰρς σὺ Δοῦβρο, μὰρς σὺ Δοῦβρο...
ποῦναι σὺν ὁδὸν Αἰόλου καὶ πολὺ συχνὰ τὸ ψάλλω.

Ἐ! φωνάζω σὲ πλουσίους καὶ σὲ φίλους ψωραλέους:
θέλετε ιερὸν σκεῦος, λάμπαις καὶ πολυελαίους;
Θέλεις φουργιμένα πρώτης, Περικλίο τενεκέ,
κρύσταλλα καὶ ποροελάγαις καὶ τοαγέραις καὶ καὶ καί;
Μὲς σὺ Δοῦβρο θὰ τὰ βρῇτε λαμπερὰ κί' ἀκτινοβόλα,
καὶ τοῖς ἑκατὸν τριῶντα γίνετ' ἐκπιτωῖς δι' ὅλα.

Μὲς σὺ Δοῦβρο θὰ τὰ βρῇτε, μὲς σὺ Δοῦβρο γὰρ γὰρ γὰρ,
Κανελλόπουλος τρέϊζει καὶ σοφῶς τὸ κυβερνᾷ.

Τοῦ Ζαμαρία Καλυψὼ καὶ Σταύρος ὁ Λοάτος
σὺν Πόλῃ γάρμον εὐτυχεῖς ἐπέλεσαν δοχάτως.

Τέχνη καὶ Φρενοπάθεια τοῦ Παύλου τοῦ Νιρβάνα,
τοῦ φιλολόγου τοῦ γιαιοῦ, ποῦναι σὲ τέτοια μάγνα.

Εἶλα Φὸν Τισκα, Γερμανὶς μὲ σὺν γον Βαρόνον,
περικλυτὸν φιλέλληνα σὺν γὴν τὴν Μακεδόνων,
καὶ καλλιτέχνης τραγωδὸς διάσημος τὰ μάλα,
θὰ παῖξῃ ὁλοὺς ἐκλεκτοὺς σὺν Παρνασσῷ τὴν σάλα.